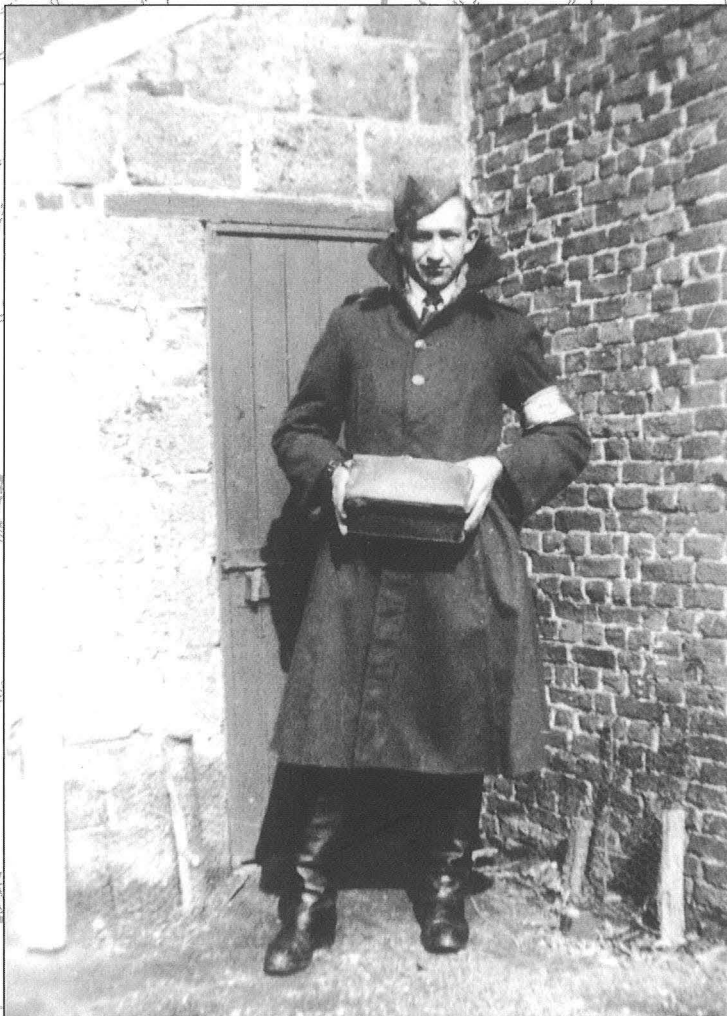

MENSEN VAN TOEN

Driemaandelijks familiekundig tijdschrift van de
heemkundige kring "Het Land van Nevele" vzw

Juni 2000

jaargang 10

aflevering 2

Afgiftekantoor 9850 Nevele

MENSEN VAN TOEN

Familiekundig tijdschrift voor Bachte-Maria-Leerne, Hansbeke, Landegem, Lotenhulle, Meigem, Merendree, Nevele, Poeke, Poesele, Sint-Martens-Leerne, Vinkt, Vosselare en Zeveren. *Mensen van Toen* is een uitgave van de heemkundige kring "Het Land van Nevele" vzw

Abonnementen en lidgeld 2000

Abonnementen op *Mensen van Toen* lopen over een jaargang van vier nummers. Bij nieuwe abonnementen in de loop van het werkjaar worden de vorige nummers indien nog voorradig nagestuurd. Oude nummers zijn nog beschikbaar.

Lidgeld 2000

150 fr. over te schrijven op rekening 000-0627981-03 of 290-7431460-20 van "Het Land van Nevele" v.z.w., Beentjesstraat 24, 9850 Poesele.

Redactieadres

J.Luyssaert, Veldestraat 26, 9850 Merendree

Tijdschriftadministratie

L.De Ruyck, Heiste 45, 9850 Landegem

Ledenadministratie

A.Bollaert, Beentjesstraat 24, 9850 Poesele

Bibliotheek van de heemkundige kring "Het Land van Nevele" Veldestraat 49, 9850 Merendree

De bibliotheek is voor iedereen toegankelijk elke eerste zondag van de maand van 10 tot 12 uur (niet in juli) en na telefonische afspraak met Jan Luyssaert (09/371.60.53). De catalogus op onze tijdschriften *Het Land van Nevele* en *Mensen van Toen* kon ook geraadpleegd worden in de Gemeentelijke Bibliotheek van Nevele, Stationsstraat 20, Landegem

De auteurs, en niet de uitgever, zijn verantwoordelijk voor hun bijdragen en illustraties.

Typografie en lay-out

C.DE GROOTE, Landegem

Druk

Beschutte Werkplaats "Nevelland", Nevele.

Kafttekening

Rode Kruis-soldaat Theo Van Damme in april 1940

MENSEN VAN TOEN

Familiekundig tijdschrift
van de heemkundige kring "Het Land van Nevele"

POESELE TIJDENS DE MEIDAGEN 1940

**Theo Van Damme,
een Rode Kruis-soldaat
in de frontlinies, vertelt**

Juni 2000
Jaargang 10 - aflevering 2

Verantwoordelijke Uitgever:
Jan Luysaert
Veldestraat 26
9850 Merendree

Twee jaar geleden kwam Theophiel Van Damme uit Zaffelare me opzoeken met zijn oorlogsverhaal dat hij in 1946 optekende en waarvan het belangrijkste deel zich afspeelt op 24, 25 en 26 mei 1940 om en rond de Poekebeek. We pikten dit deel van het verhaal eruit, hertaalden het en voorzagen het van voetnoten waarvoor we onze informatie haalden bij getuigen van ter plaatse of reeds verschenen publicaties. Van de rest van het verhaal maakten we een korte inhoud. Tijdens de maand oktober 1998 deden we het parcours met Theophiel Van Damme nog eens over.

Theophiel Van Damme werd op 6 juni 1920 te Zaffelare geboren op de wijk Persijzer als zoon van Cesar en Emilie De Pauw. Hij was de tweede zoon uit een gezin van zeven kinderen, vier zonen en drie dochters. Tijdens de mobilisatie verbleef hij in de Alphonse de Hollainkazerne in de Lange Violettestraat in Gent waar hij werd onderverdeeld bij het Rode Kruis; dit hield in dat hij geen wapens droeg. Infanterie brancardier Van Damme (stamnummer 301985) maakte deel uit van het 7de Liniereregiment in Munsterbilzen aan het Albertkanaal toen de oorlog uitbrak. Het regiment kreeg onmiddellijk de opdracht zich terug te trekken. Gedurende de twee daaropvolgende dagen werden ze van alle kanten door de Duitsers bestookt zodat hun eenheid uiteen viel. Van Damme kwam in Genk tijdelijk bij een regiment van de cyclisten terecht en kon pas de volgende dag zijn eenheid vervoegen. Een zwaar aangeslagen commandant liet hem verstaan dat alles verloren was en dat het zelfs te laat was om nog te vluchten.

Dit onheilspellend nieuws deed hem ertoe besluiten, van zodra hij de kans zag, naar huis te vluchten. Hij was ervan overtuigd zijn broers nog te kunnen verwittigen zich niet te laten mobiliseren. In Dendermonde gekomen waagde hij het erop. Alle bruggen van de stad waren echter opgeblazen. Springend over de brokstukken werd de Dender overgestoken en om drie uur 's nachts kwam hij thuis te Zaffelare aan. Tot zijn grote teleurstelling moest hij vaststellen dat zijn broers reeds waren vertrokken.

's Anderendaagsmorgens was gans het dorp al op de hoogte van de terugkeer van de jonge Van Damme en iedereen die een zoon, vriend of echtgenoot aan het front had, kwam zich vergewissen of er enig nieuws was. Hij zag zijn vergissing in en na de middag trok hij opnieuw op zoek naar zijn eenheid. Langs de wijk Oude Bareel te Sint-Amandsberg reed hij per fiets naar Gent en via rondvraag her en der kwam hij te weten dat zijn eenheid zich in de omgeving van Munte en Bottelare bevond. Zijn

afwezigheid leverde hem een berisping op van de commandant, voor de ogen van zijn medesoldaten.

Hij vond een onderkomen in een stal bij een keuterboer. De volgende twee dagen ging hij in zijn vrije tijd helpen in een herberg waar hij zijn oog had laten vallen op het nichtje dat daar een handje toestak. Daar bleef het echter bij want de volgende dag werd alarm geslagen en moest de eenheid in stelling te Scheldewindeke.

Tijdens de eerste nacht werd Van Damme mee op patrouille gestuurd. Tegen de ochtend waren ze terug zonder iets abnormaals te hebben opgemerkt. Toen hij echter enkele uren later wakker werd, was hij getuige van een slachting onder de Belgische soldaten door een Duits vliegtuig. Door een schijnmanoeuvre had het enkele Belgen uit hun schuilplaatsen gelokt en mitrilleerde hen nu ongenadig neer. Het was voor Van Damme de eerste keer dat hij van zo nabij met de oorlogsgruwelen werd geconfronteerd. De stellingen van de Belgen waren door dit incident verraden en er werden enkele patrouilles op pad gestuurd waarvan er één in een Duitse hinderlaag terecht kwam.

Van Damme kreeg als opdracht enkele kisten met granaten en munitie tot aan de eerste linies te dragen. Nadat hij twee beurten had uitgevoerd begonnen de Duitse en Belgische artillerie elkaar te bestoken en moest iedereen in dekking. Eenmaal het vuren voorbij, werd hen benadrukt uiterst waakzaam te blijven gezien men vreesde dat er een aanval op komst was op hun stellingen. Het bleef echter gans de nacht rustig en vroeg in de morgen werd de aftocht geblazen. Tegen de ochtend werd Drogen¹ bereikt. Daar werd de Leie overgestoken en trok men richting Nevele.

Daar moest iedereen zelf zijn plan zien te trekken en we zouden er ook te eten krijgen. We waren daar nog geen uur of we zagen al Duitse vliegtuigen boven ons hoofd cirkelen en foto's nemen. Toen ik dit had gezien besloot ik brood, vlees en al wat ik van etenswaren kon krijgen, te haler² en ietwat verderop te trekken, buiten het dorp.

Nauwelijks was ik een kilometer buiten het dorpscentrum of ik hoorde een verschrikkelijk bombardement zodat ik steeds maar verder vluchtte. De rest van de makkers was mij gevolgd. We waren toen in de omge-

¹ Donderdag 23 mei 1940.

² Bedoeld wordt de slagerij Mortier (nu Hendrik Mortier, Markt 15). Daarna trokken ze via de A.C. Vandercruyssenstraat (vroeger Karnemelkstraat) en de Biebuycckstraat richting Veldeken en Hansbeke.

ving van Nevele Veldeken, een wijk van Nevele dichtbij de gemeente Hansbeke. Ik hoorde er vertellen dat er verscheidene bommen waren gevallen en dat er enkele doden en verscheidene gekwetsten waren.

U moet zich eens indenken wat een warboel dit was. Drie of vier verschillende compagnies van diverse regimenten waren daar op de vlucht en aan het terugtrekken. Ik was doodop en kroop op een boomgaard³ onder wat takken en hout om zo aan het zicht van de vliegtuigen te ontsnappen. Ik had me voorgenomen een beetje te rusten maar was zo moe dat ik in slaap viel. Na drie/vier uur werd ik wakker door het geschut van de artillerie aan beide zijden. Ik liep naar de steenweg⁴ en zag de soldaten van mijn eenheid terug onder de leiding van de commandant en enkele officieren. Poesele bleek onze bestemming te zijn en we kregen de opdracht om er zelf ons logement te gaan zoeken.

Tegen de avond, ongeveer een kilometer voorbij de kerk, bereikten we langs een grindweg een beekje. Juist over dit riviertje woonde een bierhandelaar⁵. Daar werd ik samen met de andere Rode Kruis-helpers ondergebracht om er de nacht door te brengen. Er werd een lijst opgemaakt van de overgebleven soldaten. Nog vlug wat goede raad, een beetje eten en we mochten allen gaan slapen. Voor het eerst zag ik daar onze dienstdoende luitenant, dokter De Waele van Zeveneken, terug. We kenden elkaar betrekkelijk goed want in Bilzen was ik samen met hem op enkele vergaderingen en we hadden toen vastgesteld dat we met een zevental personen uit dezelfde streek afkomstig waren.

We kregen de opdracht om in geval van een aanval of iets onvoorziens ons tot de dokter te wenden. Nauwelijks waren we neergeveld of we werden al beschoten door de Duitse artillerie. Ze zaten zo kortbij dat we ons in een vuurzee waanden. Zo vlug we konden verlieten we de schuur en het huis en begonnen een schuilplaats onder de grond te delven⁶. Er brak paniek uit. Vlak bij ons stond een woning⁷ in brand. Dit schouwspel, zo midden in de nacht, was echt beangstigend. Je moet dit echt mee-

³ Nu Biebuyckstraat 23.

⁴ Hiermee wordt de Biebuyckstraat bedoeld. Ze keerden terug langs dezelfde weg, door Nevele dorp via de Graaf van Hoornestraat, richting Poesele.

⁵ Jozef Van Nevel was bierhandelaar te Poesele. Er werd ook bier op flessen getrokken dat werd ingevoerd van de brouwerij Krüger uit Eeklo (nu Antoine en Willy Van Nevel-Goossens, Spoelstraat 1 en 1a). Het riviertje is de Poekebeek.

⁶ Nadat ze de schuur van de familie Van Nevel verlaten hadden, liepen ze terug over het brugje van de Poekebeek tot aan de eerste hoeve in de Oude Kerkstraat (nu nr. 17). Daar werd achter de haag, langs de Neerschuurbeek, een schuilput gegraven.

⁷ Vermoedelijk de stallingen van de familie Frans Vlaemynck-Hortense Tuyttschaever.

gemaakt hebben om het te kunnen geloven. Dit bleef de hele nacht duren.

Bij het ochtengloren⁸ werd een nieuwe loopgracht gedolven. De eerste linie zat zo'n vijftig meter voor ons, op dertig meter de tweede linie. Deze bestond uit de commandant met links en rechts van hem een ordonnans die elk een mitraillette droegen. Nu kon ik eens van dichtbij alles gade slaan. Ik had niet zoveel oog voor de gewone soldaten maar wel voor de commandant en de alles bespiedende ordonnansen. Zo verliep de dag. Een dag waarop we enkel maar hoefden te kijken naar de twee linies voor ons en de twee kleine tankwagentjes achter ons die een partij rogge aan het platrijden waren. Alles was kalm verlopen.

Omstreeks middernacht begon het schieten opnieuw. Opeens stond de schuur, waar we de vorige nacht doorbrachten, in lichte laaie en nog geen tien minuten later ook het huis zodat onze schuilplaats verlicht werd. We zaten als verschrikt onder de grond maar we mochten niets doen. Om de inwoners van het huis hoefden we ons geen zorgen te maken want die waren de vorige dag gevlucht⁹.

Het werd opnieuw dag¹⁰ en het geschut verstomde. Er voegden zich nog enkele soldaten bij onze groep die opdracht kreeg zo vlug mogelijk stelling in te nemen. Omstreeks iets na 9 uur zagen we plots drie Duitse soldaten, gewapend van kop tot teen, met op de loop van hun geweer een klein wit vlaggetje. Ze bevonden zich op zo'n zestigtal meter voor ons¹¹. Ze kwamen uit een roggeveld en hadden de bedoeling enkele krijgsgevangenen te nemen. Toen hoorde ik, aan de grond genageld van 't verschieten, als een donderende vloek het bevel "vuur".

Onze commandant en de zijnen hadden de Duitsers ook gezien maar waren niet uit hun lood geslagen zoals wij. Ik hoor het geratel nog en zie nog de laatste reacties van die drie jongens. De ene viel neer als een klomp lood. De tweede liep nog een vijftiental meter verder om dan spartelend en snikkend neer te vallen. De derde dreigde direct neer te vallen, strompelde nog een tiental meter verder en viel dan dood neer in een gracht¹².

⁸ Vrijdag 24 mei 1940.

⁹ Dit wordt bevestigd door Antoine Van Nevel (°Poesele 28.11.1934). De familie Van Nevel vluchtte slechts tot aan het Kruisken.

¹⁰ Zaterdag 25 mei 1940.

¹¹ De Duitsers kwamen vanuit de richting de Ham.

¹² De bedoelde gracht is de Neerschuurbeek.

Toen werd het stil; de volgende tien minuten sprak niemand nog een woord. De commandant verbrak de stilte en riep de mannen van het Rode Kruis. Hij beval mij die mannen zo vlug mogelijk te begraven en te verwijderen voor de ogen van zijn jonge soldaten. Eerst durfde ik niet tevoorschijn komen, maar toen hij me een tweede keer van zo vlakbij naam riep, gevolgd door enkele krachtwoorden, kwam ik uit mijn diepe schuilput te voorschijn. Ik ging naar hem toe en zag dat zijn norsheid verdwenen was. Ik vroeg of, zoals overeengekomen, ik mijn luitenant mocht op de hoogte brengen¹³. Dit werd me toegestaan.

Al mijn Rode Kruis-collega's gingen met me mee, vermoedelijk omdat het te warm werd onder hun voeten. Na een paar honderd meter gegaan te hebben langs een kronkelende weg ontmoetten we een hulp priester¹⁴. Hij had een grote revolver bij zich en vroeg of ik die niet wilde. Ik liet hem dit geen tweede maal vragen en enkele ogenblikken later bengelde het wapen aan mijn zijde. Enkele tientallen meters verder wachtte ons een nog grotere verrassing. Voor ons, aan het eerste boerderijtje¹⁵ dat we tegenkwamen, zagen we plots een twintigtal soldaten met de handen in de lucht op ons afkomen. We waren allen als aan de grond genageld en wisten niet wat te doen. Plotseling werd er boven onze hoofden gevuurd en deed men teken dat we onze handen moesten omhoog steken. Enkelen begonnen te wenen. Ik niet, ik ween niet vlug maar ik werd groen van de schrik. Ik dacht aan de revolver want men had mij verteld dat indien ik gepakt zou worden met een wapen, de Duitsers mij zeker zouden afmaken.

Dood van angst, en doordrongen van allerlei negatieve gedachten zag ik een Duitser op mij afkomen. Hij zag het wapen hangen aan mijn gordel en vroeg mij hem dit te overhandigen. Ik had zo'n schrik dat ik mijn armen niet durfde te laten zakken. Of ik nu wilde of niet, maar ik bleef hem steeds recht in de ogen kijken en dat maakte hem nerveus. Hij sprak me aan, maar ik verstond er geen gebenedijd woord van. De priester kwam tussenbeide en maakte me duidelijk dat ik hem de revolver moest overhandigen. Pas toen durfde ik dit te doen. Opeens klonk het bevel "Fort-fahren". Met al dat tumult was ik nu in de eerste rij gevangenen beland, samen met nog drie van mijn kameraden.

¹³ Dokter De Waele bevond zich toen in de schoolgebouwen van het klooster van de Zusters van de H. Vincentius à Paulo in de Poekestraat (nu Poekestraat 6).

¹⁴ Ongeveer rechtover de toegang tot het hof van Frans Van Huffel (nu Marcel De Paepe, Oude-Kerkstraat 17).

¹⁵ Het hof van de familie Coen (nu Astère Coen-Van Huffel Maria, Oude-Kerkstraat 16).

We trokken verder in rijen van vier of vijf man. De priester had nog steeds zijn fiets bij en stapte buiten de rangen, in gesprek met de Duitser aan wie ik mijn wapen had afgegeven. Opeens kwam hij naast ons gereden en vertelde dat hij de Duitsers had wijsgemaakt dat hij de Belgische soldaten ging gaan overtuigen zich over te geven.

Wij stapten verder, goed beseffende dat we teruggingen naar de linies waar we vandaan kwamen. De priester liep ondertussen een vijftigtal meter voor ons en had zijn fiets aan een Duitser gegeven. Plotseling zette hij het op een lopen en eer de Duitsers goed beseften wat er gebeurde was hij uit het gezichtsveld verdwenen.

Opgeschrikt door het schieten boven onze hoofden had onze commandant enkele soldaten op de uitkijk gestuurd. Plotseling werd geroepen "Belgen laat u vallen"¹⁶. Wie lieten ons vallen als stenen. Er werd geschoten dat horen en zien verging. Ik hoorde sommigen roepen dat ze geschoten waren en hoorde ook de woorden van een stervende oudere burger, midden in de groep, die vergezeld was van zijn zoon. Op dat moment dacht ik echter enkel aan mijn eigen vel. Ik nam mijn zakmes en sneed de riemen af van mijn eetzak, deken en drinkbus en keek angstig in het rond. Aan mijn makker naast mij vroeg ik om hetzelfde te doen en zei hem mij te volgen als ik "spring" zou roepen, maar hij begon te wenen.

Toen ik opzij keek, zag ik de Duitser liggen die mijn revolver had met een geweer op de rug. Ik zag dat hij ook schrik had en nerveus aan de revolver wriemelde. Ik dacht dat hij het wapen leeggeschoten had en besepte plots dat ik nog twee volle laders bij mij droeg. Ik vreesde dat als hij mij zou herkennen, ik hem vermoedelijk deze zou moeten bezorgen. Daarom trok ik mijn helm wat schuin over mijn hoofd maar ik bleef er zorg voor dragen dat ik hem niet uit het oog verloor.

Plotseling riep hij "Aufstehen" maar niemand scheen het bevel begrepen te hebben. Toen hij brullend zijn bevel herhaalde stond iedereen, die dit nog kon, aarzelend recht. Van deze kleine aarzelingsmaakte ik gebruik en sprong plots vooruit en dan ietwat zijwaarts. De Belgische stellingen voor ons begonnen opnieuw te schieten en ik maakte nog een grote

¹⁶ De groep was tot op ongeveer een 30-tal meter gekomen van het hof van Frans Van Huffel, waar volgens de getuigenis van Albert Van Huffel ("Poesele 16/05/1923) Belgische soldaten zich hadden ingegraven. Volgens J. De Vos en A. Janssens waren het de Jagers te Voet die stellingen betrokken voor het hof ten Dale (nu Nieuwe-Kerkstraat 10). Zie "Het Lyskanal", blz. 41).

sprong in een roggeveld¹⁷. Na een achttal meter liet ik me vallen en bleef onbeweeglijk liggen terwijl de kogels ons rond de oren vlogen. Ik lag nog niet echt goed stil toen ik gewaar werd dat er achter mij iets aan het vallen was en opeens een zware slag op mijn kuiten voelde. Ik dacht toen werkelijk dat het gedaan was met mij. Wat er toen door mijn hoofd ging was onbeschrijflijk. Ik lag daar zonder omzien en voelde de anderen passeren op nauwelijks tien meter van mij. Ik bleef nog wat liggen, sprong dan recht, wist eerst niet goed wat te doen en liep verder. Het was mijn bedoeling onze officier, die voor mij een vaderfiguur was, te bereiken en hem te vertellen wat ik al had gezien en meegemaakt. Ik dacht hen nog op dezelfde plaats terug te vinden maar hij was mijn richting toegekropen. Achter een haag, loerend op de vijand, vond ik hem terug. In een mum van tijd vertelde ik hem dat er maar hoogstens twee tot drie Duitsers bij de gevangenen waren en dat er één in ons klein tankwagentje zat dat bestuurd werd door een Belg. Daarna sprong ik in een gracht en liep gehurkt verder, niet wetende dat deze gracht in de beek¹⁸ uitmondde. Het schieten bleef ondertussen onophoudelijk verder duren.

Aan de beek besepte ik pas dat de hele groep over dit bruggetje moest passeren. Toen ik daar zat, kwam plotseling een ander soldaat tot bij mij gekropen. Hij was gewond en zou beginnen roepen zijn van de pijn maar ik belette zulks door mijn hand voor zijn mond te houden. Ik trachtte hem ervan te overtuigen stil te zijn, zoniet zouden de Duitsers haast zeker een handgranaat over de brug werpen en dan waren we allebei verloren. Dit kalmeerde hem enigszins en ik nam zijn geweer, laadde het en hield me goed schuil achter mijn nieuwe compagnon. Voor mezelf was ik aan het uitmaken dat ik onmiddellijk zou schieten mocht ik een Duitser zien en indien ze een handgranaat in mijn richting zouden werpen had ik me voorgenomen langs de andere kant weg te duiken; maar alles verliep rustig.

¹⁷ Juist vóór het hof van Frans Van Huffel (nu Oude-Kerkstraat 17) richting Poesele Walle. Een deel van de gewassen was reeds platgewalst. Er bleef enkel nog een strook over van zo'n 20 m breed.

¹⁸ De samenvloeiing van de Neerschuurbeek en de Poekebeek. Voor de Neerschuurbeek in de Poekebeek uitmondt lijkt ze meer op een brede diepe gracht. Vandaar dat Theo Van Damme de Neerschuurbeek dikwijls als een gracht vermeldt in zijn verhaal.

MINISTERIE VAN LANDSVERDEDIGING

N° A.D.H /230.

Dienst van de Adjutant-Generaal

-8 -10-1951

DIENST

DER ERFFENING EN VAN HET PROTOCOL

Eervolle Onderscheidingen en Militaire
2^e SECTIE Plechtigheden

Kazerne Prins Boudewijn
Dalityplaats - BRUSSEL

Tel. : 34.93.00 }
34.94.00 } Uitbr. : 257

Heer Burgemeester,

Bij toepassing der artikels 1 en 3 van de wet van 28 Juli 1948, in verband met de inschrijving der vermelding «*Stierf voor België*» op de rand van sommige overlijdensakten, heb ik de eer U te verzoeken deze kanttekening te willen aanbrengen op de overlijdensakte van DE LAUWER, Frans, Gustaaf.

n° van het stamboek, geboren te Edmonton (Engeland) ,
de 22/5/1918 , en overleden te Nevele ,
de 24/5/1940 , ingevolge oorlogsfeiten.

Gelieve, Heer Burgemeester, de verzekering van mijn meeste hoogachting te willen aanvaarden.

De Minister van Landsverdediging,
Bij BEVEL :
Voor de Adjutant-Generaal

HAUBOURDIN,
Kapitein-Commandant, Sectiehoofd,

30365 - M. G. I. / D. A. D. - 5000

Aan de Heer Burgemeester

van en te NEVELE

Toekenning van de vermelding "Stierf voor België" uitgaande van het Ministerie van Landsverdediging aan Frans De Lauwer

Nauwelijks tien minuten later trok ik langs dezelfde gracht terug met de gewonde op mijn rug, richting het roggeveld. Daar wachtte mij nog veel werk. De commandant had me gezien en gaf me de opdracht eerst voor de gekwetsten te zorgen en daarna de doden te begraven.

Terug aan het roggeveld gekomen, waar ik ternauwernood aan de dood was ontsnapt, zag ik een persoon liggen met zijn benen buiten het veld. Het was deze persoon die met zijn rechterarm op mijn been was gevallen. Toen ik hem omdraaide kwam er juist hulp opdagen. Onze luitenant, die samen met enkele manschappen gans het gebeuren had kunnen volgen vanop een tweehonderdtal meter afstand, was naderbij gekomen. Tegen Roger Vanden Hende van Zeveneken hoorde ik hem zeggen: "Hier moet Van Damme liggen, hier heb ik hem zien vallen". U kunt wel denken dat ze als aan de grond genageld stonden toen ze zagen dat ik al voor de doden en de gewonden aan het zorgen was.

In het roggeveld lagen vijf doden. Gekwetsten vond ik niet meer. Deze waren op eigen krachten tot aan de weg geraakt. Ik kwam terug op de plaats van de grindweg waar we ons moesten laten vallen. De burger die tussen ons doodgeschoten werd, was de burgemeester van Poesele. Hij en zijn zoon waren ook gevangen genomen terwijl ze daar vermoedelijk per fiets voorbijkwamen. Met de fiets naast zich liep de burgemeester midden de groep en toen we ons allen moesten laten vallen had hij geen andere keus gehad dan gedeeltelijk op zijn fiets te gaan liggen. Hij droeg een blauw werkpak en was door de Belgische soldaten vermoedelijk voor een Duitser aanzien. De burgemeester werd weggedragen en de zorgen voor de anderen liet men aan ons over.¹⁹

Samen met Leon Van Rompu, die ik al sinds lang niet meer gezien had, begonnen we met het noteren van de namen van drie gedode Belgische

¹⁹ Ook volgens Albert Van Huffel zouden er meerdere doden zijn geweest. Volgens zijn getuigenis lagen er drie Belgische soldaten begraven op het hof van Frans Van Huffel en twee Ardense Jagers op de hofstede Blancke (nu Marcel Blancke, Oude-Kerkstraat 1). De Poeselse overlijdensregisters vermelden 2 gesneuvelde soldaten: Neirynek Edmond uit Brugge (ingeschreven op 10 juni '40) en Eduard Van Winge uit Mechelen (ingeschreven op 13 juni '40), beiden soldaat bij het 7de Linierement. Volgens de overlijdensregisters overleed burgemeester Raymond De Boever om 10 uur. De overlijdensaangifte gebeurde dezelfde dag om 17 uur door Omer De Boever, 28 jaar (zoon van het slachtoffer) en Gustaaf De Vreese, 57 jaar (koopman). Dezelfde dag omstreeks 15 uur werd Theophiel De Witte (°Nevele 20.07.1885) gedood op zijn hofstede (nu Verbeke Christophe, Spoelstraat 5). Volgens Van Damme werd één soldaat begraven rechts van de oprit en twee ietwat verderop richting Neerschuurbeek onder een fruitboom.

soldaten. We raapten hun persoonlijke bezittingen samen en wikkelden deze in een deken of staken ze in hun broodzak. Daarna maakten we onze gegevens over aan de aalmoezenier en daarna aan luitenant dokter De Waele. Op een klein boerderijtje²⁰, midden de fruitbomen, hebben we hen ter aarde besteld, gravend op onze knieën terwijl rondom ons nog steeds schoten weerklonken. Het is verwonderlijk hoeveel macht een mens wel heeft in zulke omstandigheden. Met het kleine schopje waarmee we de kuilen groeven stampten we de wortels van de fruitbomen zomaar af alsof het niets was. Een andere Rode Kruis-ploeg hield zich bezig met het begraven van de andere Belgen en nog een derde ploeg ontfermde zich over de drie gedode Duitsers.

Het was al in de namiddag toen ik terug in onze eerste schuilplaats aankwam. Ik vond er maar twee kameraden meer terug. De anderen bevonden zich tussen de krijgsgevangenen. Een bode kwam tot bij ons met het bevel ons terug te groeperen en deelde mee dat er bij valavond een appèl was, zo'n tweehonderd meter verder op een grote boerderij²¹. 's Avonds daar aangekomen zag ik dat de staff daar gevestigd was. Ik zag er ook onze commandant terug. Hij kwam naar me toe en vroeg me waar mijn kameraad was waarmee ik ontvlucht was²². Ik keek rond en zag hem plots staan. Hij was steeds in de waan gebleven dat ik dood was en kon zich nu niet meer bedwingen. Hij kwam recht in mijn armen gelopen. Het was echt ontroerend, maar wenen, neen dat kon ik niet. Dat ik evenveel schrik gekend had als de ander kon men blijkbaar aan mij niet zo goed zien. De commandant beval ons toen naar voor te komen en te naamtekenen in een groot boek. Eerst besepte ik niet goed wat dat allemaal te betekenen had maar na enkele minuten, toen steeds meer en meer soldaten ons kwamen vervoegen, begon een officier de loftrumpet te zwaaien over onze ontsnapping. We werden als voorbeeld aan de anderen voorgesteld. Hij noemde onze vlucht een heldendaad. Hij vervolgde door te verwijzen naar het geringe aantal overblijvenden van onze compagnie. Hij drong er op aan op ieder moment paraat te zijn, want we waren volledig door de vijand omsingeld. We mochten echter de moed niet verliezen want er was versterking op komst. Daarna drukte de officier ons de hand, gevolgd door de gewone soldaten.

²⁰ Het hof van Frans Van Huffel. Hij was ongehuwd en woonde er samen met zijn ouders. Zijn vader Triphon Van Huffel (°Meigem 22.04.1881) werd op 27 mei, gevlucht voor het oorlogsgeweld tijdens een van de bombardementen, te Aalter gedood.

²¹ Het hof De Mulder (nu Serck Etienne, Paepstraat 2).

²² Aimé Van Goethem uit Beveren.

Eens dit achter de rug was, werd ik samen met vier andere soldaten en de aalmoezenier naar een nieuwe bestemming gestuurd. Het was een klein boerderijtje zo'n honderd meter verder. De boer en gans het gezin waren nog op het hof²³. Op het erf stonden wel tien wagentjes en karren van het leger²⁴. Er sliepen veel soldaten in de schuur. Om de twee uur moesten ze elkaar aflossen in de stellingen. We zochten er ons ook een plaats. Plotseling wendde de aalmoezenier zich tot mij om me te feliciteren. Hij sprak dat ik niet meer mee moest tot in de eerste stellingen en dat hij de gekwetsten en de doden tot bij mij zou laten brengen. We moesten nu maar proberen te slapen. Geen enkele soldaat kon echter een oog dichtdoen na al wat we gezien en gehoord hadden. We lagen daar maar neergeveld met wel duizenden gedachten die door ons hoofd spookten. Niemand sprak nog een woord.

We hoorden opnieuw het vuren van de artillerie. Dan was het een tijdje stil maar daarna begon het vuren opnieuw. Dit duurde tot het opnieuw dag werd²⁵.

Ik was ondertussen begonnen om een diepe, smalle put te delven onder de fruitbomen dicht bij de schuur en pal voor de voordeur. De boer en zijn zoon hielpen mij spontaan mee. Het was de eerste maal dat ik ze duidelijk zag want toen we de avond voordien op de hoeve aankwamen, was het reeds donker.

Terwijl we daar bezig waren, vertrok de aalmoezenier met mijn goede vriend Leon Van Rompu. De put was nog maar pas voltooid of een doodvermoeide Van Rompu kwam mij vragen of ik in zijn plaats niet wilde meegaan naar de eerste linie waar nog een gewonde of gedode soldaat lag. Ik wierp mijn spade opzij, ging mijn uitrusting halen, en vertrok met de aalmoezenier.

Rondom ons ontploften projectielen en voor we de hofstede verlaten hadden, moesten we al tweemaal plat op de grond gaan liggen. Zo goed en zo kwaad als het kon, trokken we verder. Na elke tien meter moesten we opnieuw tegen de grond. Het geschut volgde elkaar sneller op en de ontploffingen kwamen dichterbij. We bereikten opnieuw de grote boerde-

²³ Bewoond door Kamiel Van Huffel, zijn echtgenote Camilla Dhaenens en hun kinderen Albert en Maria. (Nu bewoond door Marcel Mortier en Willy en Nelly Mortier, Paestraat 4).

²⁴ Volgens Albert Van Huffel waren er al Belgische soldaten op hun hofstede gelogeed sinds de maand april. Hij ging met hen regelmatig een pintje drinken in café 't Nieuw Oudenaarde bij Octaaf en Alice Rogge-Verstuyf in de Beentjesstraat (nu Beentjesstraat 3). Albert Van Huffel kan zich echter Theo Van Damme niet meer herinneren.

²⁵ Zondag 26 mei 1940.

nij waar ik de avond tevoren was gehuldigd. Opeens sprong de aalmoezenier mij voorbij, gebod me hem te volgen, en liet zich pardoes vallen in een putje voor het ijzeren hek. Ik sprong hem achterna en plofte me neer achter een hekstijl. Zo plat als ik kon bleef ik op de grond liggen. Door de bomen heen hoorde ik een geruis op ons afkomen. Eer ik goed besepte wat er gebeurde, voelde ik iets vallen enkele meters achter mij. Ik hoorde het ding suizen en schuiven maar besepte langs geen kanten wat het zou kunnen zijn. Vooraleer ik me kon vergewissen wat het zou geweest zijn, stond de aalmoezenier al naast mij en beval me zo vlug mogelijk te vertrekken²⁶. Bijna elke twintig passen moesten we opnieuw in dekking en dit misschien wel tien keer vooraleer we voorbij de gebouwen van de boerderij waren. Ik hoorde nog steeds dat geruis boven mijn hoofd maar daar scheen de aalmoezenier zich niet al te veel van aan te trekken. Hij kende blijkbaar het oorlogsgevaar beter dan ik.

Eens we drie lange akkers verder waren, kwamen we opnieuw aan een beekje²⁷ waar ik de commandant terug zag. "Gij opnieuw?" sprak hij enigszins verbaasd. Ik lachte hem toe en voelde me fier en tevreden. Hij vertelde me vlug waar de soldaat gevallen was en drong er op aan zich goed gebukt te houden want hij vermoedde dat het er de komende ogenblikken erg zou kunnen aan toe gaan. We slopen langs een gracht verder en kwamen bij de plaats waar de soldaat gevallen was. De aalmoezenier deed mij teken en wees me de plaats aan. Ik kroop uit de gracht en sloop naar de aangewezen plek. De soldaat lag volledig uitgestrekt tegen de grond. De aalmoezenier wilde weten waar hij geraakt was maar ik onderzocht enkel of hij nog leefde. Zijn lichaam was nog warm. Misschien kon hij nog gered worden. Ik greep een been vast en trok hem in de gracht tot bij de aalmoezenier. We legden vlug de gewonde op onze draagberrie en spoedden ons in de richting van onze commandant. Deze noteerde enkele gegevens over de soldaat en liet ons gaan. Ondertussen was het vuren gestaakt. We liepen voorbij het hek waar we voor het eerst in dekking waren gegaan. "Ziet ge nu hoe dicht je bij je dood bent geweest" zei de aalmoezenier tegen mij en hij vervolgde "Kijk daar ligt hij, maar hij is niet ontploft." En waarlijk, ik zag daar een obus liggen, ik schat zo'n dertig centimeter lang en zeven centimeter doorsnee en volledig blauw. Het was de eerste maal dat ik dit zo berucht moordtuig zag. Ik huiverde even toen ik eraan dacht dat dit tuig

²⁶ Het projectiel kwam vanuit de richting Nevele. Ze trokken daarna door het hof De Mulder, links van de grote schuur (die er nog steeds staat) richting Neerschuurbeek.

²⁷ De Neerschuurbeek.

een vijf-/zestal meter achter mij was neergekomen om dan nog enkele meters door te schuiven tot in het zachte gras.

We stapten verder en bereikten opnieuw het boerderijtje. Het was er behoorlijk druk. Het volledige gezin van de boer en een pleegkind²⁸ waren er nog. Ze waren, naar mijn mening, de enigen uit de ganse omtrek die nog niet gevlucht waren.

We knutselden algauw een veldbed in elkaar en legden onze gewonde daarop. Toen we hem ontkleedden stelden we tot onze verbazing vast dat hij geen enkel letsel had. Men vertelde me dat hij vermoedelijk het bewustzijn had verloren door de luchtverplaatsing bij de vele ontploffingen. Ik kreeg de opdracht op hem te letten en de anderen vertrokken. De boer bracht me ondertussen wat te eten en bedankte me voor de schuilplaats die ik beginnen graven was.

"Nu kunnen we er met zijn allen deze nacht in slapen en zo hoeven we ook onze hofstee niet te verlaten", verzekerde de boer mij. Het was ondertussen middag geworden. Ik was al een viertal keren naar de gekwetste gaan zien maar deze gaf zelfs geen teken van leven als men hem aansprak.

Tussen drie en vier uur in de namiddag werd er opnieuw geschoten. De kanonnen waren precies op onze hoogte gericht en een projectiel ontplofte voor het hek. Ik rende de woning binnen naar onze gekwetste maar deze kwam me al tegemoet. Hij keek verwaasd in het rond, luisterde enkele seconden om zich te vergewissen uit welke richting gevuurd werd, en gebukt langs de muur, sloop hij verder. Hij keek me plots aan en zei "Mij zullen ze niet meer aan het front krijgen" en hij verdween. We hebben hem niet meer terug gezien.

Ik dook de zelfgemaakte schuilkelder in. De bewoners van de hoeve waren me al voor geweest en de schrik zat er duidelijk in. Ik nam plaats naast de boer en bracht hem op de hoogte van de vlucht van de vermeende gewonde. Ik vertelde hem ook dat ik er vast van overtuigd was dat het er de volgende nacht erg ging aan toe gaan. De boerin had dit gehoord en wilde vluchten. Ik trachtte haar ervan te overtuigen dit nog niet te doen omdat ik dat nu te gevaarlijk achtte. Toen het zwaar geschut een beetje was opgehouden, hoorden we duidelijk gewerschoten. De vijand kon niet veraf meer zijn. Een soldaat was tot bij ons gestuurd om de boer te verwittigen zijn hofstede onmiddellijk te verlaten²⁹. Er werd

²⁸ Agnes Van der Bauwhede was een nichtje van de familie Van Huffel. Ze bracht een deel van haar jeugd jaren in Poesele door.

²⁹ Albert Van Huffel herinnert zich nog zeer goed deze boodschap.

een grote aanval verwacht en het zou niet uitgesloten zijn dat alles met de grond werd gelijk gemaakt.

Nu zij gedwongen waren, maakten de boer en zijn gezin zich klaar om te vertrekken. Ik hielp hen een beetje en kreeg nog wat te eten. Hij vroeg me erop te letten dat er niet te veel gestolen werd en wees me een grote hesp in de schoorsteenmantel. "Die is voor u", zei hij "we kunnen ze toch niet meenemen". Daarna waren ze weg. Ze koken nog eens om naar hun woning en dra waren ze uit het zicht verdwenen³⁰.

Toen ze nog maar enkele uren weg waren begon het schieten in alle hevigheid opnieuw. Voor ons kwam het bericht dat we moesten vertrekken. We zouden afgelost worden door een Waalse eenheid, de Groene Jagers genoemd³¹.

Aan de steenweg gekomen, zagen we nog meer soldaten die de terugtocht aanvatten en we mengden ons onder hen.

Theophiel Van Damme had plaats genomen op een klein antitankwapen en raakte zo tot in de eerste rangen van de terugtrekkende soldaten. De terugtocht duurde de hele nacht. De volgende morgen zocht hij, in het eerste dorp dat ze binnenkwamen, logies voor luitenant De Waele en zichzelf. De luitenant stond echter zijn bed af aan Van Damme en ging buiten in een schuilhut slapen.

Het was middag toen hij wakker werd en tot zijn verbazing was er niemand meer in huis. Er zat niets anders op dan zich bij een van de groepen terugtrekkende soldaten aan te sluiten. Boven hun hoofden strooiden de Duitse vliegtuigen strooibiljetten uit waarin ze werden aangemaakt zich over te geven en waarin verzekerd werd dat ze niet zouden mishandeld worden. Er werd echter weinig aandacht besteed aan

³⁰ De familie Van Huffel vluchtte een drietal kilometer ver tot in Nevele Veldeken waar ze onderdak vonden op de hoeve van Albert Van De Velde (nu Luc Desmet, Braamdonk nr. 13). De dinsdag daarop keerden ze naar hun woonst terug. Hun drie koeien en twee runderen die op stal gebleven waren, vonden ze ongedeerd terug. Achter de haag zaten twee jonge Duitse soldaten dood in hun loopgracht. Albert die nieuwsgierig was gaan kijken, werd door de Duitsers betrappt en moest hen helpen bij het transport van hun makkers naar het Poeselse kerkhof. Op de weide achter de kerk waren naar schatting een duizendtal vluchtelingen door de Duitsers samengebracht. Een deel van het kerkmeubilair was buitengesleurd en ook in de kerk werden vluchtelingen gedurende een volledige dag gegijzeld. Later werd Albert Van Huffel opgeëist om te gaan werken in Duitsland maar hij heeft zich gans de oorlog thuis verborgen gehouden.

³¹ Hiermee wordt bedoeld de 1ste en/of 2de Jagers te Voet.

die pamfletten en ze stapten verder tot aan het dorpje Steene, niet ver van de kust. Het was ondertussen opnieuw avond geworden en de nacht werd op straat doorgebracht. De volgende ochtend haalde Van Damme zijn hesp tevoorschijn en verdeelde deze onder zijn lotgenoten. Wat restte gaf hij aan een hongerlijdend kind dat zich tussen de soldaten had gemengd.

Er werd verteld dat zij die wilden konden inschepen voor Engeland. Rondvliegende Duitse vliegtuigen maakten dit echter onmogelijk. Van Damme besloot terug te keren naar huis. Hij vatte zijn terugtocht aan in gezelschap van een zekere luitenant Fierens maar ze gingen nogal vlug elk hun eigen weg toen Van Damme verkoos langs de grote wegen te blijven terwijl de luitenant dit te riskant vond.

Van Damme was nog niet zo ver op de terugweg toen hij een zware Belgische tank zag aankomen. Hij deed teken dat hij wilde meerijden maar zijn verbazing was groot toen hij vaststelde dat het voertuig bestuurd werd door een Duitser. Deze had onmiddellijk door dat hij dood van schrik was en nam hem mee naar een grote weide waar honderden Belgische soldaten waren samengebracht. Daar verzorgde hij enkele gewonden en bracht er de nacht door.

De volgende dag slaagde hij erin, onder de mom van het aanvullen van zijn verbandenvoorraad, van de weide weg te geraken en trok mee met een groep gevangen genomen Belgische soldaten richting Gent. De Duitsers hadden niet zoveel aandacht voor hem en toen hij aan de Kortrijkse Steenweg was gekomen, stapte hij een woning binnen waarvan hij de bewoners kende. Ze bereidden hem een avondmaal en maakten een bed klaar.

De dag daarop mengde hij zich opnieuw onder de voorbijtrekkende krijgsgevangenen. Langs het Sint-Pietersplein, de Dampoort en de Land van Waaslaan trok hij mee richting Destelbergen waar hij ongemerkt de groep kon verlaten. Via Lochristi kwam hij terug thuis. Hij was echter al gesignaleerd door burens en vrienden die hem stonden op te wachten.

Voor Van Damme was het een hartstochtelijk weerzien met zijn zieke moeder. Zijn geluk leek plotseling te worden verstoord toen, tijdens de drukte van zijn thuiskomst, een auto met twee Duitse officieren voor de woning halt hield. Ze stapten uit de wagen, kwamen recht op hem af, en hadden blijkbaar vooral oog voor zijn Rode Kruis-uitrusting. Zo goed en zo kwaad hij kon trachtte hij hen duidelijk te maken dat zijn moeder ziek was en hij voor haar diende te zorgen. Zijn uitleg klonk overtuigend. Ze groetten hem en reden verder.

Enkele maanden later ontving Van Damme een oproepingsbevel om in Hamburg te gaan werken. Hij verbrandde de documenten en gaf zijn treincoupons mee aan een werkwillige. Deze nam ook een brief mee van Van Damme gericht aan zijn ouders die ginder na een tweetal weken werd gepost. Zo zouden de Duitsers, bij een controle, in de waan zijn dat hij in Duitsland was.

Ondertussen dook hij onder en kwam bij de Weerstand terecht. Hij huwde, hield een tijdlang een herberg open en ging werken in het slachthuis te Gent. Voor de Weerstand verborg hij wapens en hield ze schietensklaar. De weerstanders die de aanslag in de Gentse Papegaaistraat pleegden, konden een tijdlang bij hem onderduiken. Hij was betrokken bij verscheidene acties van de Weerstand en het gevangen nemen van een groep Duitse soldaten die onder zijn leiding aan de Engelsen werden uitgeleverd. Hij bezorgde eten aan een Joods gezin in Antwerpen en bewaarde voedsel en geld voor de Weerstand tot de oorlog over was.

Theophiel VAN DAMME
Zaffelare

André BOLLAERT
Poesele

Bijlage I: Belgische militairen gesneuveld te Nevele in mei 1940.

BINAME Georges, Porphire, Ghislain
°Solré-sur-Sambre 1920, zn v. Georges en Ernestine Jadot
wonende te Merbes le Château, fabrieksarbeider
soldaat 2° Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940

BLOMME Edmond, Albert^(*)
°Cahors (Frankrijk) 17.06.1916, zn v. Xavier en Maria Baele
wonende te Anvaing, vlasbewerker
soldaat 7° Linieregiment, †26.05.1940
x Georgina M. Vanlake

BOEY Lodewijk, Albrecht^(*)

°Boom 27.03.1917, zn v. Leopold en Angelica Huyck
wonende te Boom, steenbewerker
soldaat 7° Linierement, †26.05.1940

BOURCE Arthur^(*)

°Bergen 28.10.1918, zn v. Maurice en Joséphine Hoyas
wonende te Bergen, zonder beroep
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †25.05.1940

BROGNIEZ Marius, Victor

°Buvinnes 1920, zn v. Victor en Aline Wanderpepen
wonende te Buvinnes, bediende
soldaat 2° Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940

CORDIER Henri, Désiré^(*)

°Roisin 08.02.1920, zn v. Pierre en Marie-Louise Debiève
wonende te Roisin, werkmán
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940
x Ghislaine M.L. Boutet

COUTEAU Marius, Roger^(*)

°Fayt-lez-Manage 08.01.1917, zn v. Léon en Claire Benit
wonende te Fayt-lez-Manage, drukkersgast
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940

DE LAUWER Frans, Gustaaf^(*)

°Edmonton (Engeland) 22.05.1918, zn v. Denis en Anna Van de Poel
wonende te Mechelen, haarkapper
soldaat (legreenheid niet vermeld), †24.05.1940
x Maria A. Vanden Eynde

DE RAEDT Willem

°Niel 1917, zn v. Hendrik en Anna Braeckmans
wonende te Niel, fabriekwerker
soldaat 7° Linierement, †26.05.1940

DEGREVE Alfred, Léon^(*)

°Bergen 08.09.1916, zn v. Pierre en Marie-Thérèse Rottier
wonende te Bergen, ajusteerder
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

DELATTRE Henri, Emile, Jean, Baptiste

°Angre 1915, zn v. Edouard en Jeanne Danhier
wonende te Angre, graveerder
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940
x Eva Amand

DELGUSTE Leonis, Valéri, Désiré^(*)

°Eugies 08.08.1919, zn v. Léonis en Marie-Sylvie Delassoye
wonende te Eugies, metaalbewerker
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

DEMILY Maurice, Albert^(*)

°Chapelle-lez-Herlaimont 30.07.1916, zn v. Florent en Alice Demaret
wonende te Chapelle-lez-Herlaimont, bierhandelaar
soldaat 2° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

DESMEDT François, Guillaume^(*)

°Gilly 09.03.1920, zn v. Jérôme en Flore Stevens
wonende te Gilly, zonder beroep
soldaat 2° Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940
x Leona Dubois

GIJBELS Felix, Albertus^(*)

°Zolder 07.07.1916, zn v. Alphonsius en Maria Beerten
wonende te Zolder, mijnwerker
soldaat 7° Linieregiment, †25.05.1940

GODEFROID Louis, Pierre^(*)

°Epinois 29.06.1916, zn v. Armand en Marie-Louise Michel
wonende te Péronnes-lez-Binche, elektriker
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940

GOSSELAIN François, Jules, Joseph^(*)

°Boussu 09.03.1916, zn v. Jules en Clothilde Flamme
wonende te Boussu, ketelmaker
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †25.05.1940

GRIMONPREZ Albert^(*)

°Ruddervoorde 20.01.1917, zn v. Alfred en Sylvie Janssens
wonende te Gosselies, polijster
soldaat (legereenheid niet vermeld - klas '37), †26.05.1940

HORLINT Felix^(*)

°Trivières 02.11.1907, zn v. Arthur en Julie Dessimeon
wonende te La Louvière, monteerder
soldaat 2° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

KEGELS Alfons, Gustaaf

°Sint-Gillis-Waas 1917, zn v. August en Rosalia Van Puyvelde
wonende te Sint-Gillis Waas, landbouwer
soldaat 7° Linieregiment, †26.05.1940

KUPPER Daniël, Gustave, Joseph^(*)

°Momignies 20.11.1919, zn v. Gustave en Nelly Ransart
wonende te Momignies, voerman
soldaat 2° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

LAUWERS Felix, Guilielmus

°Tildonk 1914, zn v. Philippus en Anna Van Reydt
wonende te Tildonk, onderwijzer
onderluitenant 7° Linieregiment, †26.05.1940

LERNOULD Maurice

°Vellereille-le-Sec 1919, zn v. Sidonie Zoé Lermould
wonende te Haulchin, grondwerker
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

MALEVEZ Jean, Louis, Léon, François^(*)

°Angers (Frankrijk) 27.01.1920, zn v. François en Léonie Deshayes
wonende te Marcinelle, dagloner
soldaat 2° Reg. Jagers te Voet, †25.05.1940

MARIN Raymond, Georges, Arthur^(*)

°Roelx 21.12.1918, zn v. Arthur en Louisa Lefebvre
wonende te Roelx, schilder
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

MEULENYSER Jean, Hubert^(*)

°Marchienne-au-Pont 09.06.1920, zn v. Pierre en Eva Vandenhoeck
wonende te Marchienne-au-Pont, haarkapper
soldaat 2° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

MOMMAERTS Jozef, Gerardus

°Tildonk 1914, zn v. Joseph en Marie Vander Velden
wonende te Tildonk, onderwijzer
sergeant 15° Linieregiment, †03.06.1940 (Vaart Links)

MORMAQUE Auguste, Marcel^(*)

°Hamborn (Duitsland) 09.11.1918, zn v. Auguste en Hermanie Piersoul
wonende te Vorst, werkman
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

POCHEZ Marcel^(*)

°Dour 24.02.1919, zn v. Emile en Victorine Danhier
wonende te Dour, metaalbewerker
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

PRIST André, Jean^(*)

°Marchienne-au-Pont 05.05.1916, zn v. Charles-Louis en Virginie Hayet
wonende te Marchienne-au-Pont, fabriekwerker
soldaat 2° Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940

PROVENIER Armand^(*)

°Montigny-sur-Sambre 17.04.1918, zn v. François en Clara Smeyers
wonende te Montigny-sur-Sambre, fabriekwerker
soldaat 2° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

RASSART Maurice, Jules^(*)

°La Louvière 04.07.1917, zn v. Fernand en Julia Degauquier
wonende te Haine-Saint-Paul, bediende
soldaat 2° Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940

RAYEZ Marcel, Ghislain^(*)

°Hensies 19.01.1918, zn v. Joseph en Marie Baneton
wonende te Hensies, magazijnier
soldaat 2e Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

RENAUT François, Désiré^(*)

°Strépy 06.06.1917, zn v. Auguste en Angèle Fiévet
wonende te Houdeng-Goegnies, metaalbewerker
soldaat 1e Reg. Jagers te Voet, †25.05.1940

TILQUIN Albert, Jean, Alphonse^(*)

°Bourlens 14.11.1919, zn v. Augustin en Clémence Gobeaux
wonende te Bourlens, fabriekwerker
soldaat 2e Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940

VAN THEMSCHE Raphael, Marie, Joseph

°Burst 17.01.1919, zn v. Joseph en Marie Lodens
wonende te Moissy-Cramayel (Frankrijk), landbouwer
soldaat 1e Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

VANDENABEELE Marcel, Antoine^(*)

°Gilly 17.08.1918, zn v. Joseph en Marie Demartelaere
wonende te Gilly, mijnwerker
soldaat 2e Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940

VERSCHOORE Ernest, Albert^(*)

°Moeskroen 08.06.1909, zn v. Arthur en Angèle Clarisse
wonende te Moeskroen, behanger
soldaat 5e D.I. Esc. Cycliste, †24.05.1940
x Simonne Verhelle

^(*) Kreeg de vermelding "Stierf voor België".

Bijlage II: Belgische militairen gesneuveld te Poesele in mei 1940.

BEIRENS Armand, Adolphe

° Quiévrain 13.11.1916, zn v. Adolphe en Jeanne Lecocq
wonende te Quiévrain, schilder
soldaat 1e Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940
x Berthe Depont

CUVELIER Oswald, Oscar, Joseph

°Soignies 06.10.1919, zn v. Hector en Bertha Gosselin
wonende te Soignies, beroep niet vermeld
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940

DELSAUT Arthur, Félicien

°Charleroi 01.07.1918, zn v. Hubert en Aline Bulterys
wonende te Jumet, beroep niet vermeld
soldaat 2° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

DUPONT Victor, Désiré, Emile

°Havay 09.03.1906, zn v. Victor en Maria Rouffy
wonende te Bergen, beroepssoldaat
1° Serg. Maj. 1e Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940
verbleef in de kazerne "Majoor Sabbe" te Bergen

FLAMME Alexandre, James

°Maurage 06.01.1919, zn v. Emile en Geneviève Noirbenne
wonende te Maurage, beroep niet vermeld,
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940
stamnr. 125.57642

LIBERT Gaston, Joseph

°Paturages 03.04.1916, zn v. Alfred en Laure Vincent
wonende te Paturages, beroep niet vermeld
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940
verbleef te Parijs

MISEREQUE Georges, Louis

°Familleureux 14.09.1918, zn v. Henri en Joséphine Dozot
wonende te Bois d'Haine, timmermansgast
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940

MOUCHART Fernand

°Cuesmes 08.02.1919, zn v. Fernand en Félicienne André
wonende te Boussait, beroep niet vermeld,
soldaat 1° Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940
stamnr. 125.57864

NEIRIJCK Edmond, Maurice

°Assebroek 16.10.1908, zn v. Alphonsius en Maria Sarasijn
wonende te Brugge, beroepssoldaat
soldaat 7e Linieregiment, †25.05.1940
x Madeleine Vercruysse

OGER Marc, Ghislain

°Marchienne-au-Pont 24.05.1920, zn v. Jules en Geneviève Boliau
woonplaats en beroep niet vermeld
soldaat 2e Reg. Jagers te Voet, †26.05.1940
x Emilienne Harmegnies

PEETERS Georges

°Bray 15.02.1919, zn v. Armand en Elise Richelet
wonende te Bray, beroep niet vermeld
soldaat 2e Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940

ROGER Emile, Louis

°Dour 26.10.1919, zn v. Alexandre en Pauline Carton
wonende te Dour, atelierwerkman
soldaat 1^e Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940

TRICOT Adolphe, Marcel

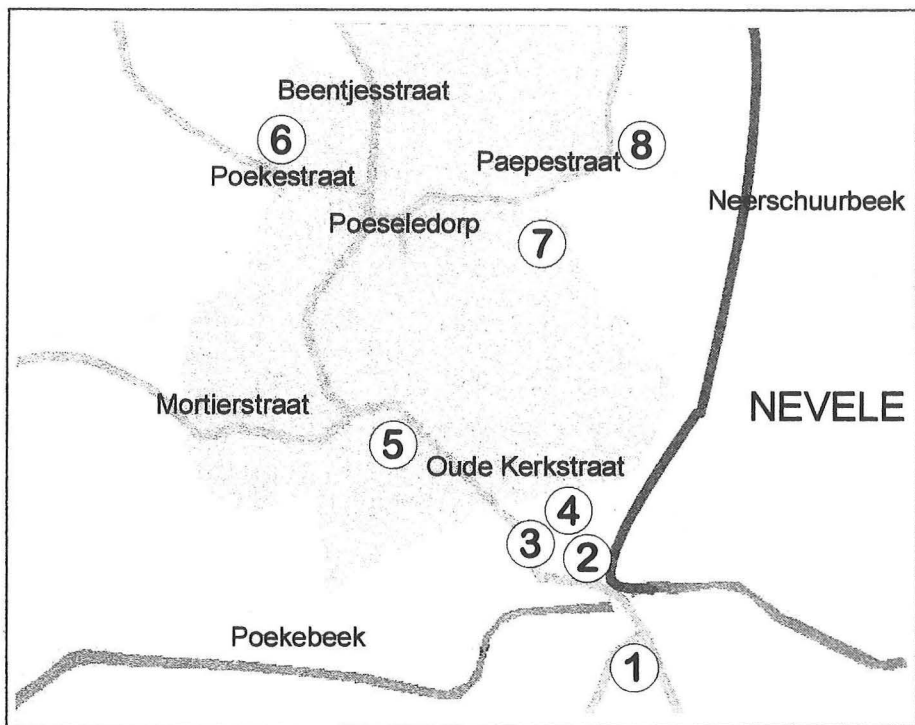
°Houdeng-Aimeries 27.04.1919, zn v. Adolphe en Emilie Durand
wonende te Roeux, bediende
soldaat 1^e Reg. Jagers te Voet, †27.05.1940

VAN WINGE Eduard

°Mechelen 12.01.1920, zn v. Jozef en Maria Willems
wonende te Mechelen, beroep niet vermeld
soldaat 7^e Linieregiment, †25.05.1940

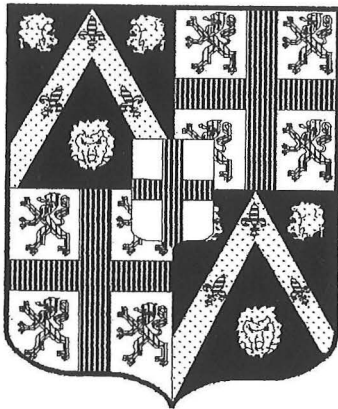
Bron: Overlijdensregisters van Nevele en Poesele.

Met dank aan Albert en Maria Van Huffel en het personeel van de bevolkingsdienst van de gemeente Nevele voor hun medewerking.

1. Bierhandelaar Jozef Van Nevel.
2. Hofstede Frans Van Huffel.
3. Plaats waar burgemeester Rarymond De Boever en de soldaten E. Neiryck en E. Van Winge werden gedood.
4. Roggeveld langswaar Theo Van Damme ontvluchtte.
5. Hofstede familie Coen.
6. Poesele klooster.
7. Hof De Mulder.
8. Hofstede Kamiel Van Huffel.

HEEMKUNDIGE KRING

“HET LAND VAN NEVELE”